

Luxemburg, 3. oktober 2007

PRESSEMELDING 06/2007

Dom i sak E-1/07 – anmodning fra Fürstliches Landgericht om rådgivende uttalelse i straffesak mot A

EFTA-DOMSTOLEN AVGIR EN RÅDGIVENDE UTTALELSE OM AT DE EF-RETTLIGE PRINSIPPENE OM DIREKTE VIRKNING OG FORRANG IKKE ER EN DEL AV EØS-RETTE.

I en rådgivende uttalelse avgitt i dag har EFTA-domstolen gitt svar på to spørsmål forelagt av Fürstliches Landgericht i Liechtenstein vedrørende en pågående straffesak.

Det første spørsmålet omhandlet i det vesentlige hvorvidt EØS-avtalen artikkel 36(1) om fri bevegelighet for tjenester og direktiv 77/249/EØF av 22. mars 1977 med henblikk på å lette den faktiske gjennomføring av advokaters adgang til å yte tjenester, inntatt i punkt 2 i vedlegg VII til EØS-avtalen, hindrer en EØS-stat i å kreve at en advokat fra en annen EØS-stat må yte sine tjenester i forening med en nasjonal advokat. I sitt svar har EFTA-domstolen lagt til grunn at et slikt krav vil være i strid med EØS-avtalen artikkel 36(1) og direktivet i saker der det ikke er obligatorisk å være representert ved advokat.

Det andre spørsmålet gjaldt om EØS-avtalen krever at en bestemmelse i et direktiv som er inntatt i EØS-avtalen, er direkte anvendelig og går foran en nasjonal regel som ikke gjennomfører den relevante EØS-regelen korrekt. EFTA-domstolen svarte benektende på dette spørsmålet.

I sin begrunnelse slo EFTA-domstolen blant annet fast at EØS-avtalen etablerer et særskilt system av midler og mekanismer for å oppnå målene med avtalen. EFTA-domstolen viste til EØS-avtalen artikkel 7 og protokoll 35. EFTA-domstolen uttalte også at nasjonale domstoler er forpliktet til så langt som mulig å tolke nasjonal rett, og særlig lov- og forskriftsbestemmelser innført spesielt for å gjennomføre EØS-regler, i samsvar med EØS-retten. Følgelig må nasjonale domstoler i så stor grad som mulig bruke tolkningsmetodene som er anerkjent i nasjonal rett, for å oppnå resultatet den aktuelle EØS-regelen tar sikte på.

Under henvisning til sin tidligere rettspraksis slo EFTA-domstolen fast at det følger av EØS-avtalen artikkel 7 og protokoll 35 at avtalen ikke innebærer overføring av lovgivende myndighet. Følgelig krever ikke EØS-retten at individer og økonomiske aktører kan bygge rett på ikke-gjennomførte EØS-regler for nasjonale domstoler. EFTA-domstolen la til grunn at dette gjelder for all EØS-rett, inkludert bestemmelser i et direktiv slik som det foreliggende. Dette innebærer at EØS-retten ikke krever at ikke-implementerte EØS-regler går foran motstridende nasjonale regler, herunder regler som gjennomfører de aktuelle EØS-reglene feilaktig.

EFTA-domstolen bemerket også at avtalepartene kan bestemme om nasjonale administrative og rettslige organer kan anvende den relevante EØS-regelen direkte ved konflikt mellom intern rett og ikke-gjennomført EØS-rett, og dermed unngå å

bryte EØS-retten i en bestemt sak. Avtalepartene kan videre bestemme hvilke administrative og rettslige organer de i tilfelle vil tildele slik myndighet. Imidlertid er EØS-statene fortsatt forpliktet til korrekt å gjennomføre direktiver i nasjonal rett. Dette gjelder også de EØS-statene som har innført prinsipper om direkte virkning og forrang for EØS-rett i sitt interne rettssystem.

I tillegg pekte EFTA-domstolen på andre måter å nå målene med EØS-avtalen på. Det ble i denne sammenheng vist til prinsippet om statenes erstatningsansvar etter EØS-retten og ESAs kompetanse til å fremme saker om brudd på EØS-retten for EFTA-domstolen.

Dommen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.lu.

Denne pressemeldingen er ikke et offisielt dokument. Vennligst merk at EFTA-domstolen ikke kan kommentere saken.